

Розділ 1

— О, Міє, глянь! Я ж казала, що в місіс Джонстон нова кішка. Хіба вона не розкішна? Така пухнаста! — Міїна мама гладила невеличке чорненьке кошенятко, яке велично сиділо на кам'яному мурі перед будинком місіс Джонстон.

Емілі, найкраща подруга Мії, лоскотала муркїтливу кішечку під підборіддям.

— Вона така мила!

Міїна мама з надією подивилася на доньку, а тоді зітхнула. Однак та навіть не глянула, як мама й Емілі пестили кішку. Мія йшла та старанно розглядала свої шкільні туфельки. Здавалося, дівчинка не чула їх.

Мама та Емілі обмінялися стривоженими поглядами й поспішили за нею. Емілі жила через кілька будинків від Мії, і зазвичай дівчатка ходили до школи разом. Тепер їхні мами й Міїна бабуся ходили з ними по черзі, бо старша сестра Емілі, Лія, перейшла в середню школу. Бабуся жила в прибудові до Міїного будинку й дбала про дівчинку, поки її батьки працювали. Вона переїхала до них кілька років тому, коли захворіла і їй стало важко жити самій.

— Міє, до завтра! — вигукнула Емілі, звертаючи на своє подвір'я.

— Бувай! Подзвони, якщо раптом зависнеш над домашнім завданням!

Мії добре давалася математика, Емілі — ні. Подруга нарікала на домашнє завдання з математики всеньку дорогу зі школи.

Мія скинула пальто й поспішила нагору, поки мама знову не завела мову про розкішну кішку місіс Джонстон. Вона чула, як мама запитувала її, чи все гаразд, чи хоче вона пити або поговорити, але дівчинка проігнорувала її.

Мія просто не хотіла нічого чути. Раніше вона ніколи не помічала, скільки котів можна надібати на її вулиці чи дорогою до школи. Тепер, коли дівчинці було нестерпно важко дивитися на них, здавалося, кішки повсюди.

Вона впала на ліжко й сумно глянула на розстелену на ньому

темно-синю флісову ковдрочку з намальованими невеличкими котячими мордочками. То тут, то там до нього прилипли руді ворсинки. Там щоночі спав Абрикос, скільки Мія пам'ятала себе.

Дівчинка й досі прокидалася посеред ночі, сподіваючись, що старий кіт буде поруч. Іноді вона навіть тягнулася, щоб погладити його, очікуючи, що Абрикосик сонно замуркоче, відчувши рухи дівчинки. Так важко повірити, що його більше немає.

Мія глянула на фотографію на підвіконні. Її зробили кілька місяців тому, на початку літніх канікул, усього за кілька тижнів до смерті Абрикоса. Кіт видавався худим, і його вже возили до ветеринара, але того дня він насолоджувався пізнім літнім сонцем у саду, і Мія була

впевнена, що йому полегшало. Тепер, повертаючись думками назад, вона розуміла, що Абрикос не стрибав, не ловив метеликів, як зазвичай, а просто тихо лежав на сонці. Але дівчинка не хотіла вірити, що з ним щось не так.

Сльози навернулися на очі, коли Мія погладила скло над фотографією. Як би вона хотіла, щоб на її колінах зараз згорнувся Абрикосик.

Як мама могла й далі звертати увагу Мії на інших котів і сподіватися, що вона захоче зупинитися та погладити їх? Тато навіть запропонував піти до притулку для котів та вибрати кошеня! Мія не хотіла котика, аж ніяк. Ніхто ніколи не зможе замінити її красеня Абрикоса.

Дівчинку покликала мама й запропонувала перекусити. Витерши сльози, Мія акуратно поправила ковдрочку Абрикоса й спустилася на кухню.

Мія помітила, що мама з тривогою спостерігає, поки вона їсть яблуко. Від цього їй лише погіршало.

— Можна я піду й наповню годівничку для пташок? — запитала

вона, шукаючи причину вийти з кімнати. Дівчинка розуміла, що мама намагається допомогти, але насправді їй це не вдавалося. З хвилини на хвилину матуся знову може завести розмову про котенят чи про кролика, якого вчора пропонувала придбати.

Мія схопила з буфета пакетик із кормом для пташок і вийшла через задвіркові двері, глибоко й полегшено вдихнувши. Коли вона підійшла до годівнички, у неї з-під ніг випурхнув чорний дрізд. Дівчинка заспокійливо прошепотіла йому, відчіпляючи дротик-засувку на корпусі:

— Усе гаразд, за хвилину я піду. А ще, мабуть, трохи розсиплю, можеш підійти й поклювати.

Вона насипала насіння, а тоді повісила годівничку й примостилася